

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 9.

V Ljubljani, dne 1. kimovca 1896.

Leto XVI.

Moderni suženj.

Ti ponosno gledaš z grada,
Samopašni bogatin,
Jaz sè svojci mrem od glada,
Tvojih rad bi vsaj drobtin.

V zlatem ti živiš sijaju,
Dom moj temna, nizka klet;
Ti živiš v pozemskem raju,
Meni nič ne nudi svet.

Veselice — tvoje delo,
Meni je krepilo — znoj,
Lice tvoje je veselo,
Ne 'zjasni obraz se moj.

Ti kot kamen trd, osoren,
Brez usmiljenja, srca,
Jaz krotak, molčeč, pokoren;
Da sem rob tvoj, to se zna.

V morje se bogastva steka
Tvojega — trud mojih rok,
To boli, skeli človeka . . .
Ne maščuj se, večni Bog!

Ne maščuj se . . . dasi košček
Kruha služim si samo;
Ej, saj dober sem ubošček,
Sreča, da je še tako!

Ti gospod — a jaz živina,
Tvoj — ne samosvoj — sem ves;
Kdo se zmeni za trpina,
Ki slabejši je kot pes?

Psu na stare dni zažene
Trdih nekaj se kosti . . .
Kdo redil z družino mene,
Če telo mi oslabi?

In tedaj z besedo strogo
V mrak poženeš me in mraz,
In z ženo in deco vbogo
Prosil bom po svetu jaz.

T. Doksov.

